

Bayer Zsolt: A Nyugat és a szembefordítás

2024 október 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Ma Európa, a Nyugat a liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisa.

Cím és beharangozó a haza-, nemzet-, Isten- és igen, Európa-tagadó 444-r?!

Az orosz társadalmat még mindig nem sikerült teljesen szembefordítani a Nyugattal.

A propaganda szerint a »kollektív Nyugat« Oroszország megsemmisítésére tör, és azon töri a fejét, hogy miként darabolhatná fel az országot, hogy hozzájusson természeti kincseihez, de az évek óta tartó kampány csak részben járt sikerrel.”

Az írás szerzője Sz. Bíró Zoltán, hát igen, ki más... De ezt hagyjuk is. Tudjuk, ez az alak a »szakért?«, aki »szakért«, s így egy személyben igazolja és bizonyítja Csurka István régi tételét, miszerint a »szakértelem ócska bolsevista trükk«.

No de lássuk, miről is szól Sz. Bíró Zoltán részletesen izgalmas és „szakért?” írása! Mutatom:

A nemrég publikált felmérés eredményei azt mutatják, hogy az orosz társadalom nyugattal való szembefordulása még távolról sem totális. Az ország belpolitikájáról ugyan a megkérdezettek kétharmada úgy gondolja, hogy nem kell a külvilág véleményével törődni, és a kulturális elzárkózás sem idegen a válaszadók felétől, de a gazdasági területen csak a megkérdezettek negyede támogatja a befelé fordulást, az autarchiára való törekvést. A többség (56 százalék) továbbra is úgy látja, hogy az orosz gazdaság jobban teljesít, amikor nemcsak a belső piacot veszi célba, de sokat ad el és vesz külső piacokon. Még többen állnak a külvilággal való tudományos együttműködés pártján. A válaszadók háromnegyede továbbra is fontosnak tartja a tudósok kiterjedt kapcsolattartását külföldi kollégáikkal. A megkérdezettek mindössze 13 százaléka gondolja úgy, hogy haszontalan, sőt káros az efféle kapcsolattartás. Összességében tehát felettébb ellentmondásos kép rajzolódik ki a felmérésből. Miközben a megkérdezettek kétharmada szerint nincs jelentősége annak, hogy a külvilág mit gondol az oroszországi belpolitikáról, a nagy többség még mindig [fontosnak tartja](#) a külfölddel fenntartott gazdasági és tudományos kapcsolatokat.

Na most mondd, hát nem részletesen örvendetes?

Persze akad itt néhány nyugtalanító kérdés, amelyre a „szakért?” nem tér ki valamiért. Például arra, vajon kik is azok, akik miatt nincs gazdasági kapcsolat és kereskedelem a Nyugat és Oroszország között? Ha már egyszer „az orosz gazdaság jobban teljesít, amikor nemcsak a belső piacot veszi célba, de sokat ad el és vesz külső piacokon”?

Tessék mondani, nem a Nyugat az, amelyik szankciókkal lehetetleníti el éppen a gazdasági kapcsolatokat az oroszokkal? Persze csak papíron és hangzatos szólásokban, mert ez az a Nyugat, amelyik pofázni és hazudozni remekül tud, aztán a színpalak mögött pont az ellenkezőjét csinálja annak, amit hirdet. És felettébb kíváncsi vagyok, vajon mit válaszolnának a nyugati emberek egy ilyen kérdéssorra, vajon hány százalék mondaná, hogy a nyugati gazdaság jobban teljesít, amikor nemcsak a belső piacot veszi célba, de sokat ad el és vesz külső piacokon, különösen az orosz piacokon. S főleg az érdekelne, vajon a németek hány százaléka mondaná ezt...

Aztán más kérdésre is kitér Sz(akért?). Bíró Zoltán, erre:

A kutatók a fentiekben túl arra is kíváncsiak voltak, hogy az orosz társadalom mit gondol arról, hogy milyennek kellene lennie a kívánatos orosz külpolitikának. A relatív többség (44 százalék) azt a fajta aktív külpolitikát tartaná követendőnek és helyesnek, amelyik képes más országok döntéseit és magatartását befolyásolni. De közel ugyanennyien (39 százalék) épp az ellenkezőjét gondolják: szerintük nincs szükség különösebben aktív külpolitikára, nem kell más országok döntéseit és magatartását befolyásolni. Az aktív külpolitikát elváró válaszadók azért tartanák helyesnek ezt a fajta magatartást, mert az növelné Oroszország tekintélyét, illetve azért, mert az nagyobb esélyt adna arra, hogy az ország szövetségesekre talál. Ez a két indok a leggyakoribb magyarázata annak, hogy miért lenne helyes, ha Oroszország aktív külpolitikát folytatna. Amikor viszont a kutatók aziránt érdeklődtek, hogy miért nincs szükség aktív külpolitika révén más országok magatartásának befolyásolására, akkor ezt a legtöbbet azzal indokolták, hogy »nem kell más országok ügyeibe beavatkozni, nekik kell saját problémáikat megoldaniuk«. Mások pedig azért tartották helyesebbnek a visszafogott, más országok ügyeibe be nem avatkozó külpolitikát, mert »Oroszországnak mindenekelőtt az ország belső problémáival kell foglalkoznia«.

Hogy az aktív vagy passzív külpolitika miképpen releváns a Nyugattal történő szembefordulással, az nem teljesen világos, ám fölényesen örvendetes lenne, ha egyszer megtudnánk valamit arról is, vajon az amerikaiak mit gondolnak erről a kérdésről? Mármint, hogy be kell-e avatkozniuk más országok belügyeibe...

De addig is, ameddig erről megtudunk valamit, van b?ven id?nk, hogy belekukkantsunk Sz(akért?). Bíró Zoltán további „gondolataiba” – mutatom ezt is:

Annak ellenére, hogy az orosz propagandagépezet már jó ideje óriási er?feszítéseket tesz az orosz társadalom Nyugattal való szembefordítására, az eredmény egyelőre meglehetősen ellentmondásos. Hiába gy?zködik az oroszokat arról, hogy nincs helyük Európában, az orosz nem is európai nemzet, és ha az orosz történelemnek voltak is nyugatos korszakai, amikor számos újítást, intézményt és eljárást vettek át, ahogyan számos nyugati eszmét is, ennek a korszaknak egyszer és mindenkorra vége. Ez a gondolat nemcsak a napi sajtóban köszön rendszeresen vissza, de egy ideje egykor tekintélyes folyóiratok lapjain is, amikor az orosz nyugatosság alkonyáról értekezzenek. [...] szinte más sem hallani, mint hogy a »kollektív Nyugat« Oroszország megsemmisítésére tör, és nem lankadva azon töri a fejét, hogy miként darabolhatná fel az országot, így jutva hozzá természeti kincseikhez [...].

Jó, jó, értjük az üzenetet, vagyis hát a „vörös farkat”, amely nélkül a szakért? úr nem lehetne tagja a felkentek szektájának, de azért kicsit félve megjegyezzük, hogy ennek a „propagandának” elég nagy múltja van az orosz népléleken és gondolkodásban. Ez a nyugatosok versus ruszofilek vita nem Putyinnal vette kezdetét arrafelé, hadd emlékeztessenek csak Dosztojevszkijre, aki már a XIX. században ilyesmiket írt – nyilván Putyin propagandistája volt ? is:

Ha Oroszország meger?södik, megszerzi a Keletet, Konstantinápolyt, kijut a Földközi-tengerhez, kiköt?i lesznek, fellendül a kereskedelme, Oroszország barbár hordaként zúdul majd Európára, és megsemmisíti a civilizációt. Hát ezt kiabálják most Angliában, Németországban. Nagyra vannak a »civilizációjukkal« (pedig éppen ez a »civilizáció« t?ri el, láthatjuk, a legvadabb barbárságot). Ömlik a szájukból a szemenszedett hazugság, hiszen maguk a szónokok sem hiszik el vádaskodásaik és félelmeik egyetlen szavát sem. Ezek csak szavak, a nagy tömegek gy?löletének felkeltésére szolgáló szavak. Nincs ma ember Európában, ha csak egy szemernyit is m?velt, egy csöppet is gondolkodik, aki elhinné most azt a badarságot, hogy Oroszország gyökerest?l elpusztítani kívánja a civilizációt, s hogy ezt megteheti, elég ereje van hozzá. Mert hát ne higgyenek az európaiak a mi önzetlenségünkben, rójanak föl nekünk bármilyen gonosz szándékot, rendben van, ez érthet?. De az fölöttébb érthetetlen, hogy ?k, ennyi történelmi példa és tapasztalat birtokában komolyan gondolnák, hogy er?sebbek vagyunk az egyesült Európánál. Lehetetlen, hogy ne tudnák: Európa kétszerte er?sebb lenne a még Konstantinápolyt is bíró Oroszországnál. Hogy Oroszország csak otthonában veszedelmes ellenfél, amikor saját földjét védi az idegen hódítótól, de négyszer gyöngébb, ha támadni akar.

(F. M. Dosztojevszkij: A civilizáció legeslegutolsó szava; Kell-e nekünk Európa? Válogatás az író társadalompolitikai írásaiból, Kráter M?hely Egyesület, 1999.)

Ugye-ugye, mennyire nincs új a nap alatt?

De nézzük tovább:

Igaz, az utóbbi id?kben valamit kezdenek már pedzegetni. Megértették, hogy akarunk valamit, valamit, ami rettenetesen veszélyes a számukra. Megértették, hogy sokan vagyunk, nyolcvan millióan, hogy ismerünk és megértünk minden európai eszmét, és hogy ?k ezzel szemben a mi orosz eszméinket nem ismerik, ha pedig megismerik is, akkor sem fogják megérteni. Mi sok-sok nyelven beszélünk, ?k azonban egyedül a sajátjaikon. [...] A vége az lett, hogy most már egyenesen az ellenségeiknek tartanak bennünket, az európai civilizáció leendő kifosztóinak. Tessék, így értelmezték a mi szenvedélyes célunkat, általánosan emberivé válni akarásunkat. [...] Mindenekel?tt és mindenk fölött oroszoknak kellene lennünk. [...] Orosznak lenni egyet jelent saját nemzetünk lenezésének elvetésével. [...] Amint önmagunkká válunk, végre emberi arculatot öltünk. Ledobjuk mostani majompofánkat, szabad lények leszünk, nem pedig rabszolgák vagy lakájok. Akkor majd emberszámba vesznek, nem tekintenek majd hazátlan, nemzetközi csavargóknak, az Európa-imádat, a liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisainak.

(F. M. Dosztojevszkij: Mi csupán bugrisok vagyunk Európa szemében, id. m?., 67–68. oldal)

Dosztojevszkij látnok volt. De azt még ? sem látta el?re, hogy alig százötven év elteltével Európa lesz a liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisa, valamint hazátlan, nemzetközi csavargó.

S akkor egy apróság még a végére:

Van azonban egy lényeges különbség az orosz és a külföldi kizsákmányolók között. Az orosz tudja magáról, hogy igazságtalan, tudatosan marad csirkefogó, mert dúsgazdagon akar élni. A külföldi azonban teljesen igazságosnak tartja magát, s ebben valahol logikusabb is a gondolkodása az oroszénál, merthogy úgy tartja, jog egyáltalán nem is létezik, hanem csak történelem, azaz a dolgok történelmi menete.

(F. M. Dosztojevszkij: Európa legégetőbb gondja, id. m?, 70. oldal.)

Hát, ebben sincs változás. Illetve annyi mégis, hogy ma jognak és jogállamiságnak hazudják a semmit, az elnyomás és kizsákmányolás „demokráciáját”.

S ha mindezt végiggondoltuk, jó lenne választ kapnunk arra a kérdésre, vajon a nyugati társadalmakat sikerült-e teljesen szembefordítani az oroszokkal? Merthogy a propaganda mindent megtesz annak érdekében, hogy így legyen. Csak ezt a propagandát „szabad sajtónak” kell hazudni. Éppen erről írt Dosztojevszkij:

Az orosz tudja magáról, hogy igazságtalan, tudatosan marad csirkefogó, mert dúsgazdagon akar élni. A külföldi azonban teljesen igazságosnak tartja magát [...].

Ez ma a Nyugat. A liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisa, valamint hazátlan, nemzetközi csavargó. De legalább igazságosnak tartja magát.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló